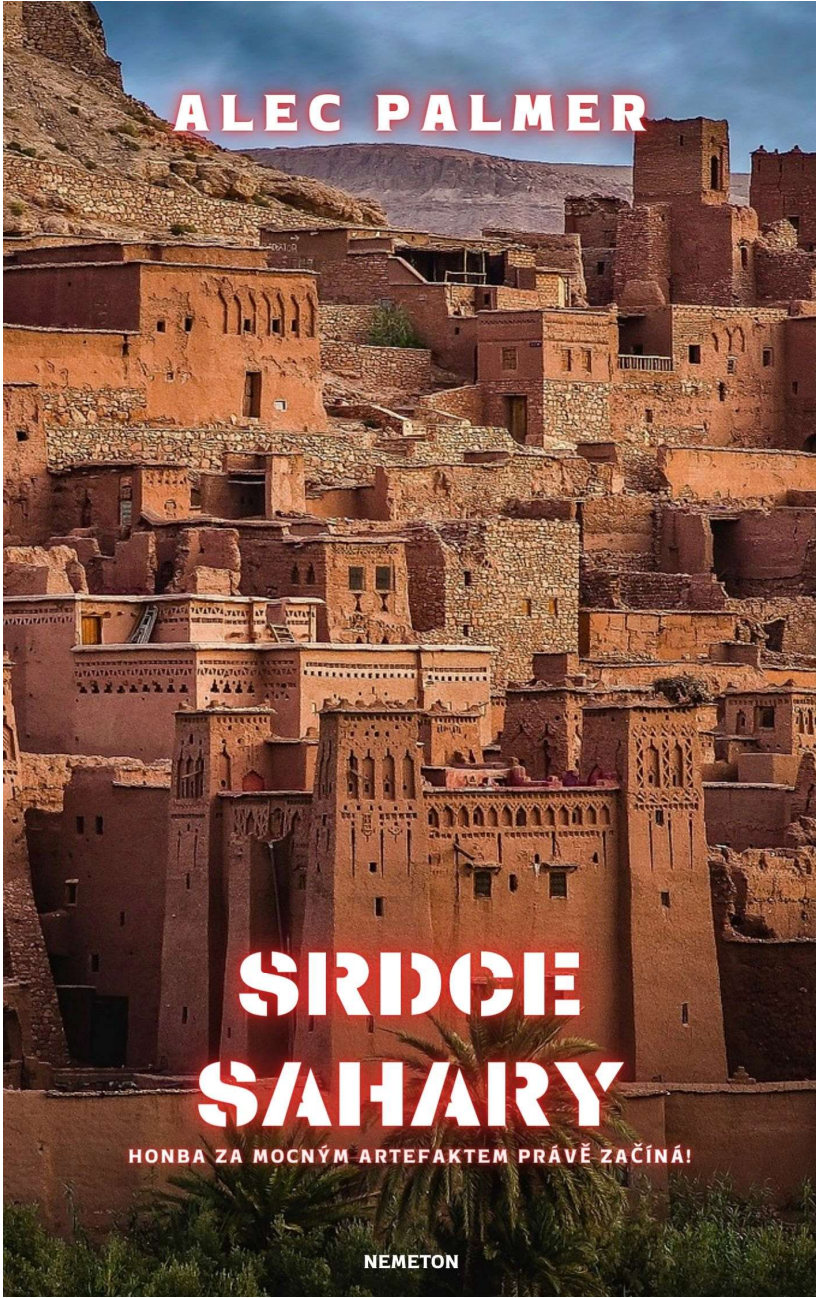

ALEC PALMER

SRDCE SAHARY

HONBA ZA MOCNÝM ARTEFAKTEM PŘÁVĚ ZAČÍNÁ!

NEMETON

MEMETON

Alec Palmer

Srdce Sahary

Nakladatelství Nemeton

Čáslav 2024

NEMETON

Alec Palmer

Srdce Sahary

Copyright © Alec Palmer, 2013, 2024

Cover © Aleš Pitzmos s využitím obrázku z Pixabay.com

Czech edition © Aleš Pitzmos – Nemeton, 2024

ISBN (pdf) 978-80-908999-8-8

ISBN (ePub) 978-80-908999-9-5

ISBN (mobi) 978-80-88670-00-1

Před tisíciletími, dříve, než se stala poušť, byla Sahara kvetoucím rájem. Z těch časů hluboko pod jejími písky, kamenitými planinami a vyprahlými skalami něco přežilo. Něco krvelačného a děsivého...

Z výzkumu dřeva prastarých japonských cedrů a antarktických ledových vrstev vědci zjistili, že roku 775 po Kristu došlo ke katastrofě vesmírných rozměrů, která mohla smést lidstvo z povrchu Země.

Jenže my jsme stále tady. A nikdo neví, co se tehdy doopravdy stalo.

Prolog

Garamantové

Libye

Rok 158 muslimského kalendáře (775 n. l.)

Když byl ještě chlapcem, slýchával od svého učitele, moudrého muže, který celý život zasvětil studiu dávných spisů, že vše na tomto světě spěje k záhubě. Každá říše, každý stát, každý člověk i věci, jež vytvořil. Vždyť důkazů bylo nespočet: slavná říše Alexandra Velikého se rozpadla ihned po jeho smrti, a i bájný Řím pohltil nemilosrdný proud času. A stejně tak možná jednoho dne zanikne i mocný Arabský chalífát.

S učitelem se o tom přel. Vždyť toho během sto padesáti let od vzniku Chalífátu dokázali tolik: porazit slavnou perskou říši Sasánovců a Byzanc, zakládat města, budovat nádherné stavby, které se rovnaly římským, a *inšalláh*, možná se jim jednou podaří rozšířit pravou víru do všech koutů známého světa.

Takhle uvažoval před lety. Ale nyní, tváří v tvář místu, které se měnilo v hrobku a jehož sláva a krása dávno uvadla, začínal chápat, že měl jeho učitel možná pravdu.

Musa Ibn Ahmed se dotkl drolící se zdi na vrcholu věže a přehlédl to tajuplné a kdysi velkolepé město: velké tržní náměstí, stovky menších i honosnějších domů z nepálených hliněných cihel a několik chrámů, jimž dominoval velký komplex s průčelím podepřeným masivními sloupy. Dnes se rozpadalo, stejně jako pod přívaly okrového pisku zanikaly datlové háje a zahrady, rozkládající se vně opevnění.

„Všichni jsme se narodili do časů smutku,“ ozval se za ním smyslný ženský hlas, hovořící mnohem lepší latinou, než kdy mluvil on.

Otočil se a spatřil Nemfir, černovlasou krásku s bronzovou pleť. Na rukou měla zlaté náramky, šíjí jí zdůrazňoval stříbrný náhrdelník a její skvostné tělo spíše odhalovala, než zakrývala, lehká bavlněná tunika. Jako byla krásná, byla i moudrá. Proto si ji její skomírající lid vyvolil za královnu.

„Váš národ může znovu povstat,“ namítl. „Až se vrátím domů, požádám ifriqiyského guvernéra Yazida Ibn Hatima...“

Mávla rukou a upřela pohled k nedalekému pohřebišti, složenému jak z prostých mohyl, tak i z pyramidových hrobek, vysokých patnáct stop. „Náš čas minul. Váš nadchází. Nedá se to změnit.“

„Nemfir...“, zachrčel, ale pak zmlkl. Nemělo cenu se s ní hádat, protože věděl, jak by to dopadlo. Byla už dávno smířená s osudem svého lidu. S osudem Garamantů.

To jméno pocházelo z řečtiny a později ho začali používat nejen Římané, ale i jeho lidé. Oni sami si však říkali *Emghanové*.

Vazalové...

Ve svých spisech se o nich zmiňoval i slovuťný Hérodotos, otec dějepisu. Prý zušlechťovali slanou půdu, chovali velká stáda dobytka a na vozech tažených koňským čtyřspřežím chytali domorodé Etiopany a odváděli je do otroctví. Další antičtí autoři Garamanty popisovali jako divoké pouštní barbary a lupiče žijící v primitivních obydlích, národ bez vlastní kultury a cti. I přesto se však vyprávěly legendy o velkých městech a zelených zahradách v poušti, o slavných válečnících a tisícíhlavých karavanách. Vždyť i slovuťný Uqba Ibn Nafi, arabský vojevůdce a zakladatel Ahmedova rodného Kairouanu, prý před sto lety jedno z těch měst viděl, a dokonce dobyl.

Probral se z myšlenek, protože mu po těle vyskákala husí kůže. Něco se změnilo.

Na pláni, oddělující město od velkého písečného moře na jihu, spatřil sloupce zvířeného písku. Zprvu si myslel, že se blíží bouře. Už jednou ji zažil, před dvaceti dny, a jen s velkou dávkou štěstí se svým sluhou Alím našel úkryt, v němž ji přečkali. Za stále pevnými hradbami města pro ně neznamenal bezprostřední nebezpečí – kdyby to ovšem bouře byla. Blížili se k nim totiž jezdcí a písek zvířila kopyta jejich koní. Byli jich desítky. Stovky.

„*Iznaten*“, zašeptala Nemfir.

Zamračil se.

„*Zenáti*“, použila výraz, který znal. „Přicházejí. Nyní mocnější než kdy dřív.“

Zachvěl se.

Dobře je znal. Byli to potomci dávno zaniklého numidského království, kdysi vzdorujícího i samotnému Římu, kteří s většími či menšími přestávkami neustále ohrožovali Ifriqiyyi. „Co tu chtějí? A jak o vás vůbec vědí?“

Vždyť i oni sami našli toto město jen s velkou dávkou štěstí a náhody, protože bylo vklíněné mezi jižní srázy nehostinné náhorní plošiny, v oblouku protínající velkou písečnou poušť.

„Někteří z nich pocházejí z našeho rodu,“ odpověděla Nemfir. „A vědí i o všech našich tajemstvích.“

Obrátil pohled na objekt v srdci města, který jej tak přitahoval, na hlavní chrámový komplex. „O jakých tajemstvích?“

„Ještě nenastal čas.“

„A kdy nastane?“

„Až přijde vhodná doba.“

Povzdechl si. Všichni Garamantové mluvili v hádankách. Když s Alím poprvé vstoupil do města a setkal se s nimi, jeho první otázka byla, co se s jejich národem stalo, proč upadli v zapomnění. A oni mluvili. Ale on nechápal – a netušil, jestli je to tím, že je tak omezený, anebo zda sami Garamantové nevědí, proč tomu tak bylo.

Na vrcholu věže se náhle objevil vysoký snědý muž se svalnatým tělem pokrytým rituálním tetováním, velitel Nemfiriny osobní stráže. Poklekl u ní a opřel se o kopí, které držel v ruce. „Má paní.“

„Můžeme s nimi svést otevřený boj?“ zeptala se.

„Tentokrát je jich příliš mnoho. Už je nedokážeme porazit. Musíme zůstat ve městě.“

„Oblehnou nás. Co se stane potom?“

Vzhlédl. „Vyhladoví nás. A poté...“

„Bude vše ztraceno,“ dokončila. „Musíme použít *Ulld Tenarawen*.“

Veliteli se v očích objevil strach. „Má paní? To nejde. Nikdy jsme...“

„My také nechráníme sebe, ale jeho. Nesmíme dovolit, aby se jej zmocnili.“

„Ale... Vždyť víte, že...“

„Nemáme na výběr! Příkaž to veleknězi!“

Přikývl a odběhl pryč.

„Nemfir?“ oslovil Ahmed královnu. Potřeboval vědět, co se děje, ale ona jej ignorovala a upírala pohled k zenátskému vojsku.

Už byli vidět jednotliví jezdci i koně. Vedl je muž na ohromném vraníkovi, od jeho tasené šavle se odrážela záře slunce. Blížili se k městu. A brána byla stále otevřená.

Ahmed zavrtěl hlavou. Potom spatřil velitele stráží, který vyběhl z věže a zamířil ke vchodu do hlavního chrámového komplexu.

To se skutečně nebudou bránit?

Ahmed tasil šavli. Nebyl bojovník, ale nechtěl se svého života vzdát lacino. Otočil se ke královně. „Nemfir...“

„Už brzy to přijde,“ sykla.

„Musíte město bránit!“ vykřikl. „Copak to nechápeš?!“

„Ty nechápeš!“

Zaklel a chtěl se vrhnout ke schodům, ona ho však chytila za ruku. „Pokud půjdeš tam dolů, zemřeš!“

„Zemřeme všichni, když...“

Věž se mu náhle otřásla pod nohama; kdyby ho Nemfir nedržela, tak by upadl. Střetl se s ní pohledem.

„*Ulld Tenarawen*,“ zašeptala s úctou v hlase.

Vzápětí vše kolem přehlušilo ostré hvízdání, tak silné, že zataušil zakrýt si uši. Přicházelo od hlavního chrámového komplexu. Otočil se. Ve stejném okamžiku se z chrámu vynořil sloup namodralého světla a prořal oblohu. Ahmed šokovaně otevřel ústa. Následovalo zlověstné zadunění, sloup se v jediné chvíli zhroutil a základnu chrámu opustila světelná vlna. Hnala se na všechny světové strany, a když dosáhla věže, prošla jejími nižšími patry jako nůž máslem.

Znovu si myslel, že sní, stejně jako v den, kdy toto město objevil. Ale znovu se pletl. Opravdu se to dělo.

Vlna už byla mimo hradby a mířila k zenátskému vojsku. Vylekaní muži ve spěchu obraceli koně a pobízeli je do trysku, jen

několik nejstatečnějších jich pokračovalo dál k městu. Pak je vlna zasáhla a oni se stejně jako jejich koně rozpadli v černý prach, který se začal pomalu snášet k zemi.

Ahmed zalapal po dechu. *Alláhu akbar!*

Prchající jezdci viděli, co se stalo jejich druhům, a zuřivě pobízeli své koně, ale ani oni nedostali šanci uniknout. Vlna se s nimi vzápětí střetla a proměnila je v prach. Poté se rozplynula. Zem se přestala chvět. Ustalo i hvízdání.

Ahmed zavrtěl hlavou. Celé vojsko zaniklo během pár chvil. Otočil se k Nemfir, která mu oplácela vědoucím pohledem.

„Tam dole žijí d'áblové!“

Alí se chvěl od hlavy k patě a odmítal s ním jít. I Ahmed měl strach, ale zároveň chtěl odhalit podstatu garamantského tajemství, jehož moci byl před několika dny svědkem.

Když hluboko v noci zamířili k hlavnímu městskému chrámu, nikdo je neviděl, nikde nebyla stráž, která by je zastavila. Bez problémů se dostali až do ústřední svatyně, jejíž stěny byly pokryté zvláštní namodralou plísní, která ve tmě světélkovala. Ahmed si myslel, že právě zde bude *Ulld Tenarawen*, ať je to, co je to, ale nic tu nenalezl. Vedla odtud jen jediná chodba, jíž se dostali na křivolaké schodiště, klesající k základům chrámu. A právě tam narazili na vchod do přírodního bludiště pod nimi. Byl lemovaný nápisy v garamantském písmu, jež spatřil na mnoha místech ve městě, a proudil z něj chladný vzduch.

Na okamžik uvažoval, že by se vrátili, ale pak si dodal odvahy a vstoupil dovnitř.

„Můj pane!“ vyjekl ustrašeně Alí a klesl na kolena. „Zapřísahám vás, nechoďte tam!“

Ahmed se otočil. „Pokud tam dole zemřu, bude to můj osud. Ty tu zůstaň.“

„Můj pane...“

Ignoroval Alího a vkročil do mírně klesajícího tunelu, vysokého devět a širokého pouze tři stopy. Jeho tělo vzápětí rozechvěl zvláštní hřejivý pocit. Nikdy nic podobného nezažil.

Alláhu, co se to děje?

Otočil se k Alímu, který na něj stále třeštil oči – a pak pokračoval dál. Blahořečil pochodnám, které byly umístěné v držácích na skalní stěně v rozmezí dvanácti stop a alespoň trochu zaháněly tmu. Tunel byl na několika místech pokrytý onou zvláštní plísní, s níž se setkal už ve svatyni, a také se často větvil, on se však vždy vydal tam, kde zářily pochodně.

Pak něco zaslechl. Nejdřív netušil, co to je, ale potom mu došlo, že je to vzdálené bublání tekoucí vody. V tom okamžiku mu došlo, kde se vlastně nachází. Ve *fogárách*. Umělých, ale i přírodních kanálech, odvádějících samospádem vodu z prastarých nádrží hluboko pod horami, náhorními plošinami a písečnými přesypy, ale i podzemních pramenů a řek, do níže položených oblastí a údolí, kde slouží člověku. Využívali je i jeho lidé, když ještě sídlili v zemi svých otců – ti je však nazývali *kanáty*.

Brzy uviděl otvory studní, vedoucí z povrchu do vyschlé *fogáry*, již se pohyboval, a hvězdy vysoko na nebi. Jednotlivé šachty byly více než devadesát stop dlouhé a rozestupy mezi nimi čítaly desítky stop.

Náhle se ocitl ve velké přírodní jeskyni, utápějící se ve tmě; na jejím konci však spatřil mihotavou záři. Zastavil se. Nechtělo se mu vstoupit do temnoty, a tak se chopil jedné z pochodní a obezřetně postupoval ke vzdálenému světlu.

Tam dole žijí d'áblové...

Náhle si vzpomněl na to, co předtím říkal Alí. Nohy mu začínaly tuhnout děsem a dostal pocit, že se nemůže nadechnout.

A v tom okamžiku... Možná ho pouze šálily smysly, ale zdálo se mu, že se ve tmě po jeho pravici něco pohnulo. Když tam však posvítíl pochodní, nic v těch místech nespatrił. Pocił mocnou úlevu – když se za ním ozvalo tiché hrdelní zavrčení.

Něco tu s ním bylo! Teď si tím byl jistý.

Ztuhl na místě, neodvažoval se ani otočit, pochodeň křečovitě svíral v ruce.

Znovu to zavrčení.

Alláhu...

Pak se někde napravo pohnul velký stín, který předtím považoval za přirozený, a zmizel v temnotě. Vzápětí se za Ahmedem ozvalo zachrčení a táhlé zafrkání.

Ať už se ve tmě skrývalo cokoliv, stálo to za ním.

Pevně sevřel pochoděň a snažil se satit šavli, v mysli poslední vzpomínku před jistou smrtí, vzpomínku na bělostné kairouanské kopule.

„*Kalle!*“ prolétl náhle jeskyní ženský výkřik.

Nemfir.

Konečně nabyt vládu nad vlastním tělem a otočil se. Nic za ním nebylo. Jenom tma, kterou rozehnala pochoděň.

Nemfir k němu přistoupila. „*Kel Hadjelové*, Strážci,“ zašeptala.

„Strá... Strážci?“ vykřikl. Málem svůj hlas nepoznal.

„Kdybych nepřišla, zabili by tě.“

Ucítit, jak se mu třesou nohy. Posvítit do všech koutů jeskyně, ale nic tam nebylo. Alespoň tam, kam dosáhlo světlo pochodně. Znovu se otočil na Nemfir. „Jací strážci?“

„Jsou to velcí a mocní duchové. Před stovkami let jsme je našli v hlubokých jeskyních pod pouštními horami. Oni tu nyní žijí a jako my jsou i oni *Emghanové*. Vazalové a ochránci *Ulld Tena-rawenu*.“

Její slova jej fascinovala. Zároveň si však dobře uvědomoval, v jaké je situaci. Ta otázka ho přímo pálila na jazyku. „Jak se mnou naložíte, Nemfir?“

Zatvářila se nechápavě.

„Jaký bude můj trest za to, že jsem bez dovolení vstoupil na vaše posvátné místo?“ zeptal se znovu.

Zavrtěla hlavou. „Nedostaneš trest, ale dar vědění. Poznáš naše tajemství – a staneš se ochráncem *Ulld Tena-rawenu*. Tak jako my a *Kel Hadjelové*.“

To, co řekla, ho šokovalo. Nejdřív se nezmohl na odpověď. Až po chvíli. „Proč já?“

„Protože je ti to souzeno. Můj národ umírá – s každou generací je nás méně a méně. Už nemáme dostatek moci, abychom *Ulld Tena-rawen* ochránili. A *Iznaten* znovu přijdou. Za čas. A bude

jich ještě víc.“ Potřásla hlavou. „Zítra opustí město několik čtyřspřeží. Pojedeš s nimi. I já. Zamíříme hluboko do pouště, daleko za naše bývalé hranice do divokých krajů, kde je bezpečný úkryt, svatyně. *Ulld Tenarawen* tam bude uschováno společně s našimi největšími poklady a znalostmi. Bude to náš odkaz budoucím osvětleným generacím – aby se na nás nezapomnělo. Jedině ty a tví potomci budete vědět, kde se úkryt nachází.“

Povzdechl si. Byla to ohromná pocta, ale zároveň úkol, který mu mohl změnit život. Ať v dobrém, či ve zlém. „Nevím, zda jsem ten pravý.“

Položila mu ruku na rameno a setkala se s ním očima. „Jsi.“ Potom ho políbila. Bylo to tak nečekané, že ho to na okamžik překvapilo, ale pak její polibky horečně opětoval. Když se od něj odtáhla, spatřil v jejích očích stopy radosti, ale i smutku. Pokynula ke vzdálenému tunelu. „Je to tvůj osud.“

Na okamžik zaváhal. A vrátil se ve vzpomínkách o několik měsíců zpátky.

Ani nevěděl, co ho přinutilo opustit Ifriqiyyi. Možná touha po dobrodružství, která byla někde hluboko v něm zakořeněná. Jeho přátelé ho považovali za blázna – vždyť se do neprozkoumaných oblastí pouště obývaných divokými kmeny vydal jen on sám se svým sluhou. Jejich putování bylo těžké a ošidné. Zakusili strádání i chvíle, kdy si mysleli, že zemřou. I přesto vytrvali. A došli až sem.

Možná to byl opravdu osud...

Následoval Nemfír.

„*Mášalláh*,“ zašeptal.

Tak jak chce Bůh.

Řecko, Kyklady, ostrov Santorini, Fira
14. dubna 2014, 16.52

Děje se něco zlého.

To Dimitridose Gekase napadlo ihned, jak ho ten tajemný muž navštívil a dal mu tím vzpomenout na včerejší podivný telefonát. Nebylo to poprvé, co měl podobné tušení. A nejednou mu zachránilo život. Věděl, že musí být opatrný i tentokrát, ale na druhou stranu byl nesmírně zvědavý. To byla jeho slabost – i prokletí.

Zavedl návštěvníka na terasu svého domu, nacházejícího se v Kato Fiře, v nejmalebnější části hlavního města ostrova. Stejně jako vesnice Firostefani a Imerovigli, s nimiž splývalo, se terasovitě rozkládalo na hraně čtyři sta metrů vysokého útesu. Naskýtal se odtud nádherný výhled na kalderu a nedaleký sopečný ostrov Nea Kaimeni. I když bylo nebe temně modré stejně jako hladina moře, vítr *meltémi*, věčný souputník všech obyvatel Kyklad, dnes vanul silněji než obvykle a hrozil, že se v noci strhne krátká bouře. Ale nebylo se co divit – na duben bylo příšerné vedro.

Gekas se posadil do ratanového křesla a pokynul návštěvníkovi, aby tak také učinil. Zvědavě si jej prohlížel. Byl to tmavovlasý opálený muž, třicátník, dobře oblečený a mluvící oxfordskou angličtinou.

„Takže, profesore Aprile...“, oslovil ho.

„Říkejte mi Danieli.“

„Takže Danieli – kde jste říkal, že pracujete?“

„Na Univerzitě v Cambridge. Jsem asistentem na fakultě archeologie.“

Gekas nepatrně kývl na Pavlose, tělesného strážce, který u každého budil respekt. Muž vzápětí zmizel uvnitř domu.

„Musím uznat, že máte vynikající sbírku váz,“ změnil téma April. „Předpokládám, že se jedná o repliky z Akrotiri.“

„To nejsou repliky, Danieli.“

Když uviděl, jak sebou jeho host trhl, pousmál se. Sbírání starožitností bylo jeho celoživotní vášní a během let získal řadu kontaktů na obchodníky, pohybující se na černém trhu. To, že od nich

kradené antické dědictví hromadně skupoval, byl jeho dar vlasti – plánoval, že jednou svou sbírku odkáže Národnímu archeologickému muzeu v Athénách.

„Rád bych Akrotiri navštívil,“ zmohl se April konečně k řeči. „Škoda, že je zavřený.“

„Na Santorini jsou i jiná místa, hodná zájmu. Zkuste například Starou Théri. Není tak zchovalá ani stará jako Akrotiri, ale i ona je výjimečná. Jedná se o pozůstatky dórského města, které bylo založeno na konci dvanáctého století před naším letopočtem. Rozkládá se na vrcholku hory Mesa Vouno, vypínající se nad mořem, a je odtud fascinující výhled. Pokud si půjčíte auto, můžete se tam dostat točitou silničkou přímo z letoviska Kamari.“

„Děkuji za tip.“

Vzápětí se vrátil Pavlos. Přinesl na tácku karafu s pomerančovým džusem a předal Gekasovi vytištěnou stránku z počítače. Gekas přelétl text a pak se pousmál.

Žádný Daniel April na Univerzitě v Cambridge nikdy nepracoval. To byla ubohá historka!

Pavlos nadzdvihl obočí, ale Gekas zavrtěl hlavou – ještě nebyl čas. Pokynul strážci, aby ustoupil, a nalil Aprilovi plnou sklenici.

„*Efcharistó*,“ zamumlal host.

„*Parakaló*. A teď by mě, Danieli, zajímalo, jak jste se dozvěděl o mém rukopisu.“

Ta otázka Aprila na okamžik vyvedla z rovnováhy. „Máme společného přítele.“

„Vskutku?“ Nebylo mnoho přátel, jimž Gekas svěřil povahu nejlepšího kousku své sbírky. „A mohu se zeptat, kdo to je?“

„Jistě pochopíte, že si můj zdroj přál zůstat v anonymitě. Ten rukopis...“

„Je velmi cenný. Pokud vím, jeho úplnou verzi vlastním pouze já a její hodnota je nevyčíslitelná. A i kdyby snad byla, nikdy bych ji neprodal – to byste měl vědět.“

„Chápu. Ale já deník nechci koupit. Chtěl bych si pouze nafotit pár stránek.“

„Mohu se zeptat proč?“

April si olízl rty. „Snažím se najít jistý dávno ztracený artefakt.“

„Ach tak.“ Gekas ucítil, jak mu žaludek sevřel strach. Ten rukopis studoval snad stokrát. A dobře věděl, o jakém artefaktu ten muž mluví. Byl lákavý, ale zároveň strašlivý. Nebyl si jistý, co by bylo lepší: nalézt jej, anebo nechat upadnout v zapomnění?

„Mohu si odskočit?“ vyrušil ho April z myšlenek a zvedl se od stolu. „Ten váš džus...“

„Jistě,“ přikývl Gekas. „Můj přítel vám ukáže toaletu.“

April přikývl a společně s Pavlosem zamířil do domu.

Gekas se za nimi chvíli díval, potom se otočil a spočinul pohledem na blízském kostelíku Agios Ioannis a domech v nižších úrovních Kato Firy. Vždy ho ten jedinečný výhled uklidnil, ale nyní cítil vzrůstající nervozitu. Myslel si, že se od toho muže dozví něco konkrétního, ale každá jeho odpověď vyvolávala spíš další otázky. Navíc stále nezapomínal na včerejší telefonát – i ten muž, s nímž hovořil, měl zájem o onen rukopis. Může to být vůbec náhoda?

Zalétl pohledem k výletnímu parníku, který se ostře rýsoval proti černým břehům Nea Kaimeni, a v tom okamžiku uviděl na hladině něco zvláštního. Mohl to být jen malý výletní člun, ale jeho to znepokojilo. Zvedl se a chtěl zamířit do domu pro dalekohled, když se odtud ozval Pavlosův výkřik.

Gekas ztuhl. Jeho sbírka! Vrhł se dovnitř.

Pavlose našel u schodů. Byl omráčený a v pouzdře na opasku mu chyběla pistole.

„Pavlosi!“ vyjekl Gekas. Zatřásl jím, ale tělesný strážce jen něco zamumlal.

Gekas tiše zaklel a pak mu vyhrnul nohavici – věděl, že Pavlos nechodí jen s jednou zbraní, že má na lýtku pouzdro s druhou pistolí. Vytáhl ji a pomalu sestupoval do nižšího patra. S každým schodem mu zbraň těžkla v ruce. Už to bylo dávno, co ji nosil běžně jako ponožky, dávno, co byl zvyklý nasazovat život.

Zjistil, že jsou dveře do místnosti s nejcennějšími kusy jeho sbírky otevřené. Opatrně vešel dovnitř a rozhlédl se. Všechny ar-

tefakty byly na svém místě – sochy z Akrotiri, sošky *kúrose* a vázy z paláce Knóssos na Krétě, šperky z Mykén...

Vzápětí ucítil hlaveň pistole u spánku. „Polož tu bouchačku na stůl, Gekasi, a ať tě ani nenapadne pínout!“

Byl to April. A jeho oxfordský přízvuk byl náhle ten tam.

Gekas tiše zuřil a ani se nehnul.

April přitlačil na pistoli. „No tak dělej! Rád bych si s tebou povídal o archeologických nalezištích až do večera, ale nemám na to čas, kámo!“

Gekas polkl. Měl rád svou sbírku, ale ještě raději svůj život. Povzdechl si a splnil příkaz.

„Fajn. A teďka koukej otevřít svůj trezor!“

„To neu...“

April mu uštědřil pistolí ránu přes čelist. Gekas odvrávorál stranou a chytil se za tvář, pulzující bolest ho málem ochromila. Mezi prsty mu prosakovala krev.

April na něj znovu namířil – a pak pistoli sklonil k jeho lýtku. „Stačilo to, anebo mám být důraznější? Když se trefím přímo do kosti, roztrháš ji to a bolest, kterou při tom zakusíš, bude ta nejhorší v tvém životě.“

„Do... Dobře.“

Gekas přivrávorál k trezoru, zabudovanému do stěny, a otevřel jej.

Tohle se nemělo stát...

April ho vzápětí odstrčil a s vítězoslavným úšklebkem se zmocnil rukopisu.

Pak se všechno začalo odehrávat neuvěřitelně rychle. Do místnosti vrazil jako rozzuřený býk Pavlos a dřív, než April vystřelil, ho srazil na mramorovou sochu Dia. Když se společně s muži skutálela na zem a rozbila se na kusy, Gekas málem omdlel. Potom mu ale došlo, že dostal šanci skončit to jednou provždy. Rychle hmátl po pistoli, která stále ležela na stole, otočil se a chtěl vystřelit – když April s rukopisem vyskočil z okna.

Gekas se k němu přihnul. April dopadl na střechu domu o úroveň níž, překulil se a zamířil k jejímu okraji. Gekas vystřelil. Kul-

ka se neškodně odrazila od nízké zídky lemující střechu ve chvíli, kdy přes ni April přeskakoval.

Gekas věděl, kam má ten sprostý zloděj namířeno. Dostane se až dolů do uličky Agiou Mina, vedoucí po hraně útesu, a pak zamíří do města, kde se pokusí sehnat nějaký odvoz do přístavu Athinios anebo na letiště Monolithos.

Na okamžik ho napadlo, zda by neměl zavolat policii, která by přístav i letiště uzavřela, ale nakonec to zavrhl. V jeho domě byla spousta věcí, které by je při vyšetřování mohly zajímat, a i v případě rukopisu by měl co vysvětlovat.

„Je mi to líto, pane,“ kál se Pavlos, který se ztěžka zvedal z podlahy. „Překvapil mě. Nečekal jsem, že bude tak rychlý.“

„Není to tvá vina,“ zašeptal Gekas. „Pojď, ještě není vše ztraceno!“

Jakmile se Pavlos ozbrojil, vyběhli z domu a po křivolakých schodech zamířili k bělostné katedrále Ypapanti, klenotu, který Fíře dominoval. Ihned se ocitli v davu turistů, kteří mířili od autobusového nádraží a Muzea prehistorie do centra města.

Gekas cítil, že mu dochází dech, a po několika desítkách metrů se zastavil. „Určitě si bude chtít stopnout taxi!“ vyštěkl na Pavlose. „Můžeš mu nadběhnout!“

Pavlos přikývl a zmizel v jedné z bočních ulic, vedoucích k náměstí Theotokopoulou, kde měli taxíky obvykle svá stanoviště.

Gekas se opřel o kolena a snažil se vydýchat. Jeho stáří a odpolední slunce vykonaly své. Znovu se dal do lehkého poklusu a proklínal všechny turisty, kteří se mu postavili do cesty. Pamatoval časy, kdy byl jimi ostrov nedotčený. Tehdy se ještě tolik nespěchalo a mladí nebyli tak drzí jako dnes. A on nebyl jedním z nejbohatších mužů v Řecku, ale chudým synem rybáře ze santorinského přístavu Vlychada.

Náhle se zastavil – došlo mu totiž, že April měl možná jiný plán.

Tiše zaklel, znovu se vrátil na hlavní tepnu Firy a zamířil úzkou uličkou k hraně útesu. Brzy spatřil schodiště o pěti set osmde-

sáti třech stupních, klikací se k přístavu Mesa Gialos, nacházejícímu se u paty útesu – a Aprila, který byl někde v jeho polovině.

Gekas zaklel a na okamžik přemýšlel, zda by se neměl vydat k lanové dráze a dostat se dolů pomocí ní, ale potom mu došlo, že by to zabralo příliš mnoho času. Doběhl ke stanici pro muly, stojící na horním konci schodiště. O zeď se tam opírali poháněči a krátili si čas živou diskusí.

„*Kaliméra!*“ křikl na něj jeden dědek, když ho spatřil.

Gekas mávl rukou a vrhl se mezi muly, které dolů po schodech vozily turisty. Dneska rozhodně není dobrý den...

Jedno zvíře ho plesklo oháňkou, další po něm chňaplo, jiné mu nechtělo uhnout z cesty. Pach moči byl v tom horku odporný a několikrát měl co dělat, aby neuklouzl na jedné z nesčetných koblih, pokrývajících schody.

Když muly konečně minul a sestupoval dolů, vytáhl mobil, aby se spojil s Pavlosem, který se teď už určitě proháněl po náměstí Theotokopoulou a nakukoval do taxíků. Sotva však číslo vytočil, vynořilo se za hlasitého halekání poháněče z ohybu schodiště stádečko mul s japonskými turisty na hřbetech. Gekas měl co dělat, aby jim uskočil; zaprotestovalo mu při tom v koleni. S bolestnou grimasou se chytil zídky a vyhlédl dolů do přístavu.

April už tam dorazil, proběhl dolní stanicí pro muly a zamířil k molu, u něhož nějaký člověk odvažoval motorový člun. Gekas si zastínil oči proti slunci, klonícímu se k západu, a pohlédl k černému diamantu uprostřed kaldery, k Nea Kaimeni. Odsud tu věc, která poblíž něj plula, uviděl lépe než ze své terasy. Byl to hydroplán.

Prohrál.

Otočil se a s tváří zkřivenou bolestí se začal plazit vzhůru.

Když společně s Pavlosem vkulhal do domu, začínala se ho znovu zmocňovat naděje. Najmout si hydroplán není jen tak. Navíc ten člověk, April, se musel do země nějak dostat. Pokud nebyl duch, určitě vypátrá jeho totožnost. A pak...

„Nerad čekám.“

Když se ten hluboký hlas ozval, připadlo Gekasovi, že promluvil snad sám Hádes, pán starořeckého podsvětí. Pavlos sáhl po zbraní, ale vzápětí ztuhl. Ve stínech se totiž skrýval obrovitý muž a mířil na něj pistolí s tlumičem.

Gekas cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Ten hlas... Už ho vlastně jednou slyšel. Včera...

„Dejte mi vaši pistolí,“ přikázal muž Pavlosovi.

Tělesný strážce se podíval na Gekase. Ten přikývl. Pavlos tedy udělal, co po něm neznámý chtěl.

„A teď se posaďte, pane Gekasi,“ promluvil znovu muž. „Prosím.“

Gekas se dobelhal ke křeslu, a i přes svůj strach se alespoň pokusil tvářit vzpurně. „Kdo jste a jak jste se sem dostal?!“ vyjekl.

„A jak se opovažujete ohrožovat mě v mém domě zbraní?!“

„Odpovím vám na vaše otázky, pane Gekasi.“ Neznámý vzápětí vyšel ze stínů.

Gekas zalapal po dechu. Nejenže ten muž mluvil jako bůh podsvětí, on tak i vypadal. Měl vystouplé lícni kosti, vyholenou hlavu a na tvářích dlouhé, vzájemně se křížující jizvy.

„Nejdřív se vám představím. Jsem Vykonavatel. Ten, který prosazuje vůli, chcete-li. Dostat se do vašeho domu nebyl problémem. A...“ Vrátil zbraň do pouzdra. „Myslím, že právě pominul důvod, abych na vás mířil.“

Gekas na něj několik vteřin civěl. Pak potřásl hlavou a snažil si v ní všechno srovnat. „Včera jsem vám jasně řekl, že...“

„Nechci být znovu odmítnut, pane Gekasi. Můj zaměstnavatel mi dal pravomoc uzavřít s vámi obchod a nabídnout vám cokoli, co si budete přát. A když říkám cokoli, tak tím myslím opravdu cokoli. Chcete, aby vám tento ostrov patřil? Pokud se dohodneme, tak to za několik měsíců nebude vůbec žádný problém.“

„Vy to nechápete!“ vyštěkl Gekas nakvašeně. „Já už ten rukopis nemám!“

„Asi jsem špatně slyšel.“

Vykonavatel to neřekl výhrůžným tónem, ale ledově klidným hlasem. O to to bylo horší.

Gekas polkl. A potom spatřil Pavlose. Tělesný strážce vytáhl z pouzdra na opasku nůž a zezadu se přibližoval k Vykonavateli, který na něj podle všeho úplně zapomněl.

„Slyšíte správně!“ zavrčel Gekas a snažil se upoutat mužovu pozornost. „Před hodinou mě navštívil jistý chlapík, který si říkal April a rukopis ukradl.“

Pavlos už byl skoro u Vykonavatele. Ještě dva metry a podrízne mu krk.

„To, co od vás slyším, se mi nelíbí, pane Gekasi,“ zašeptal Vykonavatel. „Ale mluvíte pravdu. Poznal bych, kdybyste mi lhal.“ Pak se prudce otočil, chytil Pavlose za ruku, v níž držel nůž, a přesně mířenou ranou mu rozdrtil ohryzek. Tělesný strážce zachroptěl, vykulil oči a povolil sevření. Vykonavatel mu v další vteřině vytrhl nůž a prudkým pohybem mu jej zabodl do krku. Pavlos klesl na kolena a s chroptěním se snažil zbraň vytáhnout. Marně. Vzápětí spadl na zem a znehybněl.

Vykonavatel se otočil ke Gekasovi a jemu se zdálo, že mu pohledem provrtá díru do hlavy. „Jak říkám, pane Gekasi, až oznámím mému zaměstnavateli, že jste o deník přišel, nebude potěšen. Ani já nejsem. Velice jste mě zklamal.“ Vytáhl z pouzdra zbraň a namířil jí Gekasovi doprostřed čela.

Gekas jen zalapal po dechu. Byl tak ochromený strachem, že nedokázal nic říct. Napadla ho pouze jediná myšlenka, která se mu ještě před několika minutami zdála nemyslitelná.

At' už byl ten April kýmkoliv, je dobře, že rukopis Musy Ibn Ahmeda má on, a ne tento muž a jeho zaměstnavatelé.

Pak mu Vykonavatel prostřelil hlavu.

Část I.

Odkaz

Maroko, region Fès-Boulemane, Fès, Fès El Bali, okolí Kairo-uanské mešity

29. dubna 2014, 13.43

Eric „Jameson“ Rogers si razil cestu křivolakými uličkami starého města, *medíny*, a byl vzteky bez sebe. Myslel si, že když se oblékne jako typický Maročan, tedy do hnědého hábitu, který se jmenoval *dželába*, na nohy si vezme žluté boty bez paty zvané *babouche* a na hlavu *fez* – červenou čapku s černým střapcem –, splyne s okolím, ale víc se mýlit nemohl. Dřív, než se dostal k *souku* El Attarin, trhu s kořením, snažilo se mu několik samozvaných průvodců vnutit své služby a jeden překupník ho otravoval s nabídkou *kifu* a hašiše.

To vypadám jako nějaká zatracená fetka?

Hodil čapku jednomu z dětí, které se potloukaly kolem, a když si přes hlavu přetáhl *dželábu*, ocitl se tváří v tvář vyjevenému oslovi, který na hřbetě nesl několik beden s pomeranči. Jen tak tak uskočil stranou a přitom vrazil do dvou mužů v opačném směru.

„*Ismahlí*,“ omluvil se jim a podaroval *dželábu* místního žebráka, který extaticky vykřikoval nesrozumitelná slova poblíž stánku přečpaného zbožím. Poté se skrz hustý závoj nejružnějších pachů – vůní santalového dřeva počínaje a exkrementů konče – vydal dál.

Posereš, co můžeš, Rogersi, prolétlo mu hlavou. Potom se dostavily výčitky svědomí. *Jak dlouho jim ještě budu lhát? Zvlášť v týhle situaci?* Rychle je vyhnal z hlavy.

Minul zastřešené tržiště, *kissarii*, kde si včera koupil *fez*, a pak se konečně ocitl na křižovatce na konci *souku*. Po jeho pravici se nacházelo pomyslné srdce *medíny*, Djemaa El Kairaouine, Kairo-uanská mešita, která byla až donedávna největší církevní stavbou v Maroku. Její zdi byly obestavěné domy a obchody, takže bylo těžké určit, kde vlastně samotná mešita začíná a kde končí.

Zastavil se a obrátil pohled nalevo, kde stála *madrasa* – muslimská církevní škola – El Attarin. Ta byla jeho cílem. Ještě včera netušil, že by se to, co hledal, mohlo nalézat právě tam, ale teď

mu to přišlo logické a nechápal, proč na to nepřišel dřív – zřejmě mu zakrněl mozek.

Náhle se mu v hlavě rozezněla jeho stará známá varovná siréna. Ani tentokrát ho nezklamala, protože když prudce hmátl za sebe, chytil někoho za paži. Otočil se a zjistil, že hledí do vyděšené tváře dvanáctiletého chlapce. Jameson znal podobné typy z ulic kolumbijské Santa Marty, kde strávil víc než pět let života.

„Chtěl bys moji peněženku, co?“ zavrčel a zatřásl jím. „Máš smůlu, kluku. A teď padej!“

Jakmile ho pustil, chlapec vyrazil pryč jako fretka a záhy zmizel v davu.

Jameson se za ním chvíli díval. Potom se nervózně rozhlédl a zamířil do postranní uličky, kde zmizel ve zdobeném vchodu do *madrasy*. Když ve vstupní hale zaplatil desetidirhamové vstupné, vešel na vnitřní nádvoří obdélníkového půdorysu; uprostřed něho čněla z oceánu černých a bílých dlaždic kamenná fontána naplněná vodou.

Přistoupil k ní, omrkl přitom dvě fešné blondáté turistiky, které stály opodál, a s očekáváním zdvihl oči k modrému nebi. Chvilí tak setrval a pak zavrtěl hlavou.

Skutečně to musí být tohle místo – i rok jeho založení, 1325, souhlasil. Jenže ten zbytek...

Znovu pohlédl vzhůru.

Věta „*nad hlavou zříš tři minarety*“ prostě nedávala smysl.

Znovu se rozhlédl po nádvoří – a náhle mu to došlo.

Vrátil se do haly, podlezl provaz, který bránil ve vstupu na schodiště, a zamířil do patra *madrasy*, kde se dřív nacházely cely pro studenty. Chtěl pokračovat až na střechu, když se mu do cesty postavil podsaditý muž v modré propocené košili – zdejší *gardien*, hlídač.

„*Salam Aleikum*,“ pozdravil Jameson a chtěl se kolem něj protáhnout.

Muž však neměl v úmyslu hnout se z místa. „*Aleikum Salam*,“ zahřměl a svraštil huňaté obočí. „Na střechu je vstup zakázán, *monsieur*. Vlastně i sem do patra. Pokud mě doprovodíte dolů...“

„Rád bych se mrkl nahoru,“ ignoroval ho Jameson. „Moc se mi líbí vaše město a věřte mi, bude to pro mě celoživotní zážitek. I děti mejch dětí si budou povídat o tom, jak se jejich taťka producíroval po střeše *madrasy* El Attarin.“

Muž si povzdechl, vytáhl od opasku malou lahvičku a ostentativně s ní zatřepal.

Jameson se zamračil. *Zdá se mi to, anebo chce proti mně ten Omar Sharif použít pepřovej sprej?* Zdvihl ruce v obranném gestu. „Hele, Omare, tohle fakt není nutný...“

Muž překvapením zamrkal. „Jak víte, že se jmenuju Omar?“

„Jsem jasnovidec.“ Jameson vytáhl peněženku a začal cpát hlídačovi několik desetidirhamových mincí. „Hele, tohle je pro tebe, kup za to něco pěknýho dětem, jo? A teď buď tý lásky, přivři to svý bdělý oko a nech mě to jít omrknout nahoru.“

Omar se zatvářil téměř uraženě. „Vy jste mě nepochopil, *mon-sieur*. Jít tam nahoru *nemůžete*.“

Co je to, do prdele, za chlapa? Je vůbec jeden z místních?

„Hele, když nechceš prachy, tak co teda?“

Zdálo se, že Omar přemýšlí. Pak se pousmál – to se Jamesonovi pranic nelíbilo – a ukázal na jeho boty. „Máte moc pěkné *babouche*.“

„Jo – koupil jsem je v jednom obchůdku v *medíně*. Stály malý jmění.“

„Kdybyste mi je dal, pustím vás nahoru.“

Jameson pohlédl na *babouche* a potom na hlídače. „Hele, chla-pe, a to mám chodit bosej?“

„To je váš problém. V opačném případě...“ Omar ho začal strkat dál od schodů.

Jameson tiše zaklel, sundal si *babouche* a podal je usmívajícímu se hlídači „Tak tady máš, ty vyřídichu. Ale moc k nim nečuchej – pěkně smrdí.“ Protáhl se kolem něho a vyběhl po schodech do ostrého slunečního světla tam nahoře.

Zastínil si oči: nalevo od něj se nacházel vysoký minaret se zdobenou fasádou, který přiléhal k *zaouiae* – náboženské škole – marockého panovníka a zakladatele Fèsu Moulaye Idrisse II., na-

pravo se tyčily další dva, jeden bílý, zakončený kopulí, druhý menší a hranatý, pojmenovaný Borj an-Naffara. Oba patřily ke Kairouanské mešitě.

Tři minarety...

Vítězoslavně zaťal ruce v pěst. „Tys to dokázal, Jamesone!“

Rozhlédl se kolem sebe.

Tady se nachází indicie vedoucí k tajemství, které by mohlo změnit svět...

Maroko, region Fès-Boulemane, Fès, Fès El Bali, kousek od Talaa Kebira

29. dubna 2014, 14.25

Když do obchodu s koberci vešel muž se zbraní, byli už o pár set dolarů chudší a téměř na odchodu. Denis Scott pevně sevřel ruku své snoubence Alyson Martinézové a už po tisíci se proklel za to, že nebyl víc opatrný.

Ten obchod našli uprostřed fěské *medíny* a jeho majitel je vehementně zval dovnitř. Denisovi se tam příliš nechtělo – jednak obchodníkův dům vypadal na první pohled opravdu zvláště a uboze, a jednak měl už na Talaa Kebira, hlavní ulici protínající staré město, pocit, že je někdo sleduje. Nakonec se však nechal od Alyson přesvědčit. Sněsl by jí modré z nebe...

„Posad'te se,“ promluvil muž se zbraní a ukázal na několik polštářů, nacházejících se za paravánem poblíž vchodu. „A hlavně nedělejte žádné hlouposti.“

Denis si ho měřil přimhouřenýma očima. Muž mluvil se silným francouzským přízvukem, byl tmavovlasý, hubený, měl ostře řezanou tvář, pokrytou třídním strništěm, a orlí nos. Pohled jeho uhrančivých očí se Denisovi nelíbil. A už vůbec ne to, že se vzápětí objevili v obchodě další dva muži. Oba byli svalnatí a vysocí, ale první byl snědý a druhý modrooký blondák.

Majitel obchodu i jeho pomocník už tam dávno nebyli, vystrašeně zmizeli v kumbálu, který se nacházel za krámkem.

„Co od nás chcete?!“ zavrčel Denis na Francouze. „Jestli vám jde o peníze, tak se můžeme nějak dohodnout – dáme vám všechno, co máme.“

Francouz se ušklíbl. „Vy jste mi asi špatně rozuměl.“ Namířil pistoli na Alyson, která se neovladatelně třásla. „Anebo mám tý děvce uštvět hlavu?!“

Denis zaťal zuby a splnil jeho příkaz. Alyson také.

Francouz se zazubil. „Výborně, Denisi.“

Zamrazilo ho v zátylku. Tohle nebylo žádné náhodné přepadení. Ti muži šli přímo po nich. Proč? „My se známe?“

Francouz pokynul svým kolegům, aby hlídali vchod, a posadil se naproti Denisovi. „Vím o vás všechno, *mes ami*. Vím, že v současnosti bydlíte v Portlandu v Oregonu, že pracujete jako profesor na katedře aplikované fyziky na místní univerzitě a že se za necelý měsíc budete brát tady se slečnou Martinézovou.“ Znovu se usmál. „Pokud chcete, aby k té svatbě došlo, dáte mi to, co vám nepatří.“

„Obávám se, že vám nerozumím.“

„Ale no tak. Stejně zapíral i Eric Rogers, když mu včera telefonovali mí nadřízení. Proto jsme byli povoláni my, abychom ten problém vyřešili.“

Denis zalpal po dechu.

Jameson...

Když se mu před týdnem ozval, aby mu pomohl natočit dokumentární film o Fèsu, nebyl proti. Bylo to pro něj příjemné zpestření a rád zavzpomínal na práci kameramana, kterou několik let vykonával pro nízkonákladovou produkční společnost *New Horizon*. Možná si to měl víc promyslet...

Do čeho se to Jameson namočil? Pak se opravil. Do čeho nás vlastně namočil?

Francouz se na něj díval přimhouřenýma očima. „Vypadáte překvapeně. Buď jste dobrý herec, anebo skutečně nelžete.“ Pak namířil pistoli Denisovi doprostřed čela. „Co teď? Nerozmyslíte si to?“

Necítil strach. Ale zlost. „Ne.“

„My... My o ničem opravdu nevíme,“ ozvala se Alyson.

Muž si ji chvíli měřil pohledem. Pak sklonil zbraň. „Přece byste nelhala, když mířím na vašeho snoubence, že ano? Tak dobrá, budu vám věřit.“ Povzdechl si. „To, co po vás chci, je vzácný rukopis arabského učenice Musy Ibn Ahmeda a váš přítel Eric Rogers ho nezískal právě legálním způsobem. Vlastně ho ukradl.“

„Fajn,“ zamručel Denis. A přemýšlel, jak se z toho dostat. „Takže se znovu obraťte na něj. My odcházíme.“

Francouz se uchechtl. „To asi nepůjde.“ Zvedl se a otočil se k jednomu ze svých mužů. „Hammede, můžeš...“

Denis využil situace, vyskočil na nohy a prudce vrazil do paravánu s koberci. Byl těžší, než si myslel, ale přesto se překotil a pohrbil pod sebou oba muže, hlídkující u dveří.

Francouz se k němu otočil, ale Denis ho zasáhl smotaným koberečkem, který celou dobu držel v podpaždí – jejich předraženým suvenýrem z Fèsu. Podařilo se mu srazit nepříteli ruku se zbraní stranou, muž však stihl vystřelit a kulka rozlomila jednu z dlaždiček tři metry od nich.

Denis odhodil kobereček, chytil Francouze za zápěstí a začal se s ním přetahovat o zbraň. Vzápětí ho zamrazilo v zátylku. Instinktivně kopl vzad; muž, který se vyhrabal zpoza paravánu a zaútočil na něj zezadu, bolestivě zakňučel.

Denis popadl Francouze pod krkem a ignoroval ránu, kterou mu ten hajzl zasadil do ledvin; ve stejné chvíli mu podkopl nohy, takže se protivník svalil na zem a na okamžik povolil sevření pistole. Denis mu ji vykroutil a chtěl se otočit, když mu ji muž, kterého předtím poslal k zemi – ten modrooký blondák –, vykopl. Proletěla místností a skončila kdesi v sloupcích koberců utkaných v berberských vesnicích v pohoří Ríf a ve Vysokém a Středním Atlasu, jak jim ještě před pár minutami do omrzení opakoval majitel obchodu.

Blondák znovu zaútočil, ale Denis vykryl jeho ránu paží, naznačil úder druhou rukou a pak ho nakopl do holeně. Protivník se prohnul bolestí a Denis mu vrazil koleno do břicha, čímž ho poslal k zemi.

Vzápětí mu Francouz ovinul ruku kolem krku a začal ho škrtit. Denis se snažil vyprostit z jeho sevření, ale bylo příliš silné. Zaťal zuby, chytil ho za paži, prudce se předklonil a strhl ho k zemi. Francouz dopadl na překocení paraván, z kterého se právě vyhrabával druhý z mužů, Hammed, a znovu ho pod ním pohřbil.

Denis se vítězoslavně usmál – když v zádech ucítil zbraň.

Pak se ozvala tupá rána a zaúpění.

Denis se otočil. Blondák se skácel k zemi a odhalil Alyson, držící jednu z garňží na koberce. Jeho snoubenka vypadala vyděšeně, přesto však odhodlaně.

„Díky, zlato,“ usmál se na ni.

Denis se sehnul k blondákovi a ze zaťatých prstů mu vyprostil zbraň – byla to jeho oblíbená velkorážní pistole *IMI Desert Eagle*. Zastrčil si ji zezadu za opasek, sebral muži dvojici zásobníků a společně s Alyson vyběhli z obchůdku.

Brzy se dostali zpět na hlavní ulici. Bylo tu dusno a pološero, protože byla zastřešená a světlo pronikalo dolů jen úzkými mezerami mezi jednotlivými fošnami. Díky všeobecnému ruchu a zmatku, který tu panoval, se pronásledovatelům snadno ztratí.

„Co jsou ti gauneři zač?“ zeptala se Alyson. Jak z ní pomalu vyprchával adrenalin, musel ji vláčet za sebou.

„Nevím,“ odpověděl. „Ale až uvidím Jamesona...“

„Já jsem ti říkala, že mu nemáš věřit. Že to není jen tak.“

To byla pravda.

Navíc Alyson o cestě do Maroka nechtěla zpočátku vůbec slyšet. Denis ji nakonec obměkčil tím, že ji zavedl na večeri do nejlepší restaurace v Portlandu. Teď toho trpce litoval.

„Já vím,“ zašeptal.

Museli se zastavit, protože jim cestu blokovalo několik lidí, kteří se sešli u stánku řezníka, vyvrhujícího ovci přímo na ulici.

Uslyšel, jak Alyson zafuněla odporem. Ani jemu se ten pohled nelíbil.

Otočil se. Několik mužů za nimi tepalo a tvarovalo mosazné nádoby, další malovali na hliněné džbány krásné motivy. Nikde však nespátl stopy po pronásledovatelích.

„S dovolením. Prosím.“ Neomaleně odstrčil několik mužů, stále se tísících u řezníkovy stánku, a pak s Alyson vymanévroval kolem chlapíka, který měl na hlavě cínový podnos s hrnci.

Když se dostali na křižovatku ulic, na chvílku zazmatkoval, protože mu i přes jeho vynikající orientační smysl dělala navigace v prapodivné směsici krivolakých a často slepých uliček tvořících *medínu* problém, nakonec však spatřil *madrasu* Bou Inania, jediný pořádný orientační bod v širém okolí.

Jakmile podél ní zamířili k bráně Bab Boujeloud, východu z *medíny*, teprve na něj dolehlo to, co se stalo. Ten nepříjemný pocit někde hluboko v žaludku prostě nesnášel. Když sloužil ve speciálních jednotkách amerického letectva a později pracoval pro *New Horizon*, užil si ho víc než dost. Potom si řekl dost. Dost nasazování života a honění se po těch nejzapadlejších koutech světa. Profesorské místo na Portlandské státní univerzitě mělo být balzámem pro jeho pocuchané nervy. Vycházelo to – až doteď.

Nechali *medínu* za zády a zamířili k jejich hotelu, nacházejícímu se v bloku poblíž Plaza Baghdadi. Jakmile tam dorazí, seberou svoje pasy a věci a pak odsud vypadnou.

Náhle se zastavil. *To snad ne...*

„Co se děje?“ zeptala se Alyson třesoucím se hlasem.

Necvičené oko by je lehce přehlédlo, ale on ne. „Ten muž v tradičním marockém oblečení, který stojí před hotelem a čte noviny. Další nalevo u mešity, kterou si fotografuje.“

Alyson zalapala po dechu. „Nemyslíš snad...“

Přikývl. „Sledují náš hotel. Jsme v hajzlu.“

Maroko, region Fès-Boulemane, Fès, Fès El Bali, *madrasa* El Attarin

29. dubna 2014, 15.12

Když se mu kámen pohnul pod rukama, pocítil silné vzrušení.

Předtím se téměř hodinu plahočil po střešní terase, zprvu hledal nápisy či symboly, potom zkoumal jednotlivé kameny zídky, která

ji lemovala. Horké odpolední slunce ho celou dobu připalovalo k zemi a únava a pochybnosti se stále stupňovaly, až téměř hraničily s fyzickým a psychickým vyčerpáním.

Ten objev přišel skutečně v pravou chvíli.

Jameson chytil uvolněný kámen z druhé strany a opatrně jej vysunul. Když ho otočil, spatřil na jeho spodní straně několik symbolů. Byla to nějaká starší verze *tifinaghu*, berberského písma, které se během staletí vyvinulo z dodnes nerozluštěné libyjsko-berberské abecedy.

A tu používali... Garamantové. Byl na správné stopě.

Sáhl do tašky. A nahmatal starou knihu, zabalenou do ochranné fólie.

Deník Musy Ibn Ahmeda.

Vzpomněl si na svou návštěvu Santorini a chmury se opět vrátily. Když se dozvěděl, že byl Gekas se svým tělesným strážcem zavražděn, uvědomil si, že se zapletl do příliš nebezpečné hry. I přesto si byl jistý, že ho ti, co to mají na svědomí, nenajdou. Až do dnešního rána, kdy mu krátce po snídani začal vyzvánět mobil.

Když hovor přijal, muž na druhém konci linky jen několik vteřin funěl do sluchátka. Jameson si začínal myslet, že se jedná o nějakého úchyla, ale pak neznámý promluvil – hlasem, který mu pronikl až do morku kostí.

„Dobrý den, pane Rogersi. Chci ten deník.“

V ten okamžik by se v něm krve nedořezal. „Jakej deník?“

„Nehrajte si na hlupáka – dobře vím, že jím nejste.“

„Odkud máte mé číslo? A kdo vůbec jste, chlape?“

„Cítím ve vašem hlasu strach. Bojíte se, pane Rogersi?“

„Ani náhodou. Ještě jste neodpověděl na můj otázku.“

„Můžete mi říkat Vykonavatel, pane Rogersi. Chci ten rukopis. Hned.“

„Řekl jsem vám, že...“

„Zase si budeme hrát?“

„Já si s váma nehraju.“

„Ale hrajete. Měl byste vědět, že nemám rád hry.“

„Já taky ne.“

„Vy mi nerozumíte, pane Rogersi. Pokud se nedomluvíme, budu nucený...“

Jameson to položil. Několik minut s tlukoucím srdcem zíral na telefonní číslo, z něhož mu ten muž volal. A uvědomil si, že do toho všeho zatáhl i Denise a Alyson.

Povzdechl si a vrátil se do reality. Vytáhl z tašky notes a začal do něj symboly překreslovat. Nespěchal. I sebemenší čárka, kterou by zakreslil špatně, mohla vést k neúspěchu.

Když byl hotový, vrátil kámen na místo a chtěl se vrátit do vstupní haly; mezitím přemýšlel, kde sehnat někoho, kdo by ovládal *tifinagh*. To mohl být problém, protože ho v současnosti používalo pouze jediné berberské etnikum: Tuaregové. Nezávislí a hrdí nomádi z jihu Sahary.

Ty tady asi neseženu...

Otočil se – a strnul.

Na střeše se objevil vysoký šlachovitý muž oblečený v dlouhé modré haleně a v černých širokých kalhotách. Na krku mu viselo několik amuletů, dlouhé prsty mu zdobily těžké stříbrné prsteny a na nohou měl kožené sandály. To nejnapadnější na něm však byl dlouhý černý šátek, který měl obtočený kolem hlavy. Jeho cíp mu zakrýval spodní polovinu snědého obličeje, takže jediné, co z něho viděl, byly znepokojivé černé oči.

Jameson si na okamžik myslel, že dostal úpal, ale když zamrkal, viděl ho stále.

Byl to Tuareg v domorodém oblečení. Jako by se tu vyloupil z nějakého dobrodružného románu z devatenáctého století.

Vzhlédl k nebi – že by někdo tam nahoře vyslyšel jeho prosby?

„*Salam Aleikum*,“ pozdravil Jameson arabsky. *Jak se to, kruci, řekne v berberštině?* napadlo ho. Potom si vzpomněl, jakým jejím dialektem Tuaregové vlastně hovoří. *Anebo v tamahaqu?*

Tuareg neodpověděl. Ještě chvíli Jamesona propaloval pohledem a pak ze zdobené kožené pochvy, kterou měl zavěšenou na opasku, vytáhl dlouhý meč. Jeho ostří se zalesklo v záři slunce.

Jameson polkl.

A do prdele...

„Hele, kámo, jestli tě poslal ten Vykonavatel, tak mu vyříd', že...“

Pak Tuareg zaječel a vrhl se na něj.

Jameson se nejdřív nebyl schopný pohnout, ale když se nad ním mihl meč, padl vzad a přetočil se přes rameno do kleku.

Tuareg byl záhy u něj a znovu sekl. Jameson jen tak tak skrčil nohy a ráně unikl. Meč se zasekl do spáry mezi kameny a na okamžik v ní zůstal uvězněný. Jameson chtěl proti němu kopnout, aby ho protivníkovi vyrazil z ruky, ale na poslední chvíli si uvědomil, že nemá boty.

Tiše zaklel, vrhl se proti Tuaregovi a snažil se ho povalit. On se však ani nehnul z místa, nechal meč mečem, popadl Jamesona za triko a vytáhl ho na nohy.

„*Voleur!*“ zavrčel Tuareg francouzsky a zalomcoval s ním.

Jameson zamrkal. *Opravdu mi řekl zloděj?* Začal se cítit uraženě. „To si mě asi s někým pleteš!“

„*Meurtrier!*“ dodal Tuareg.

Vrah?

„Když myslíš!“ vyjekl Jameson a nakopl ho do rozkroku.

Tuareg na něj chvíli vyjeveně civěl, potom s bolestnou grimasou klesl na kolena a pustil ho.

Jameson se chtěl natáhnout po jeho meči, ale když zjistil, že se jeho protivník znovu zvedá, věnoval mu kopanec do obličeje a rozběhl se ke schodům.

Bral je po dvou a přemýšlel, co ten Tuareg tomu parchantovi Omarovi dal, že ho pustil až nahoru, navíc ozbrojeného. Když sestoupil do patra, dostal odpověď. Nic. *Gardien* totiž ležel nznak pod schody a byl zjevně omráčený. *Taky možnost...*

Jameson ho přeskočil a sbíhal do přízemí – když někde nad sebou zaslechl dusot.

Ten parchant se tak snadno nevzdával!

Jameson doslova slétl z posledních schodů – představa Tuaregova mohutného meče mu doslova dala křídla –, rozrazil vchodové dveře a ocitl se v ruchu *medíny*. V kapse se mu vzápětí rozvibroval mobil.

Ted' ne, proletělo mu hlavou a začal si klestit cestu ke Kairouanské mešitě. Doufal, že splyne s davem dřív, než se Tuareg vyřítí z *madrasy*, ale když se otočil přes rameno, zjistil, že už je venku.

Do hajzlu, prolétlo Jamesonovi hlavou a zrychlil.

Vzápětí mu bosé nohy podjely na něčem kluzkém, neudržel rovnováhu a spadl přímo na jeden stánek s kořením. Při pádu si vyrazil dech a tvrdě se udeřil do hlavy, dílo zkázy dokonaly dvě těžké mísy s hřebíčkem a koriandrem, které se na něj vysypaly. Poblíž se ozval nepřičetný řev nějakého muže, zřejmě majitele stánku.

Jameson si na okamžik myslel, že omdlí, ale nakonec sebral poslední síly a postavil se – aby zjistil, že se Tuareg nachází třicet metrů od něj.

Stánek s kořením...

Rychle se otočil, popadl mísu s drceným pepřem, a když byl Tuareg téměř u něho, vysypal mu ji přímo do obličeje.

Tuareg zavřeštl a chytil se za oči, dál však pokračoval v běhu. Jameson se mu prudce vyhnul a nastavil mu nohu. Tuareg neudržel rovnováhu a střemhlav to napálil do dalšího ze stánků, který pod nápořem praskl a pohřbil ho pod sebou.

Jameson se zazubil. *To byla slušná práce...*

Vrazil rozčilenému prodáváči koření několik posledních dirhamů – ostatně byl s jeho zbožím dnes spokojený – a chtěl zmizet ve spleti uliček, když jeho hlavu jenom těsně minula dýka se zdobenou rukojetí a zabodla se do konstrukce stánku.

Prudce se otočil.

Tuareg se drápal z trosek a měřil si ho vražedným pohledem zarudlých očí.

A jsem mrtvola, napadlo Jamesona a znovu se pokusil zmizet v davu – průsvih však byl, že jejich předchozí počínání vyvolalo mezi lidmi paniku a okolí Kairouanské mešity se povážlivě vyliidnilo.

„*Monsieur!*“ zaslechl poblíž dětský hlas. „Za mnou!“

Byl to chlapec, který ho chtěl předtím okrást. Jameson si podvědomě sáhl na kapsu, kde měl peněženku. Stále tam byla.

Chlapec ho popadl za ruku. „Za mnou!“

Znělo to tak naléhavě, že ho poslechl. Zamířili podél Tetouanského fondouku, velkého obchodu s koberci, k Place Seffarine. Jameson se ještě otočil, dost rychle na to, aby spatřil, jak se někde vzadu mihl kus modré látky.

Ten parchant si nedá pokoj...

Navíc měl problém dlouhonohému chlapci stačit. A také pochyboval o jeho úmyslech. Klidně ho mohl zavést do některé ze slepých uliček, kde by s ním jeho kumpáni udělali krátký proces.

„Proč mi vůbec pomáháš?!“ štkl na chlapce.

Kluk se ohlédl přes rameno. „Líbíte se mi! Pospěšte!“ Ještě jednou se otočil. „Já jsem Hassan.“

Tak fajn, Hassane...

Jakmile se dostali na Place Seffarine, zamířili do uličky, kde se i přes silný zápach, který se v ní vznášel, pohybovaly hordy turistů. Jameson usoudil, že se blíží k říčce Oued Fès proplétající se starým městem, a k proslavené čtvrti koželuhů, Souku Dabbaghin.

Znovu se otočil. Tak trochu doufal, že už Tuarega neuvidí, ale zklamalo ho, když jeho černý turban zahlédl nad hlavami několika turistů. Tiše zaklel a následoval chlapce do změti postranních uliček.

Hassan se zastavil v jednom z anonymních vchodů a gestikuloval na něj.

Jameson na okamžik zaváhal, ale pak vpadl dovnitř. Ocítl se v uzounké chodbičce a po ještě užším schodišti vystoupal do místnosti, která byla plná koženého zboží: velkými kabelami počínaje a peněženkami konče. Ihned se jim postavil do cesty vysoký podmracený muž, zřejmě majitel obchodu, a chlapec se mu něco snažil vysvětlit tak rychlou arabštinou, že Jameson nebyl schopený pochytit jediné slovo.

Obchodník k němu vzápětí přistoupil a popadl ho za rameno. Jameson ho překvapením málem praštil, ale naštěstí se včas ovládl.

Majitel obchodu ho odvedl za kupu kožených tašek a naznačil mu, aby za ní zalezl. Vzhledem k tomu, že se vzápětí ve dveřích

objevil Tuareg, ho ani nemusel příliš přemlouvat. Jameson se přitiskl ke kabelám, téměř nedýchal a srdce měl až v krku.

Uslyšel Tuarega, který něco vyštěkl v arabštině. Obchodník mu odpovídal a hlas se mu povážlivě trásl.

Jameson tiše zaklel.

Tohle fakt nebyl dobřej nápad...

Vyhlédl mezerou mezi kabelami. Tuareg se právě procházel po místnosti a předstíral, že si prohlíží zboží. Stejně povedeně, jako předtím majitel obchodu, že tady nikoho neschovává.

Tuareg sebou náhle trhl a zadíval se na kupu tašek, za níž se Jameson krčil. Zíral na ni několik vteřin. Pak k ní vykročil. Majitel obchodu mu skočil do cesty, ale Tuareg ho odstrčil a tasil meč.

Jamesonovi náhle vyschlo v krku. Rychle se rozhlédl, zda by nenašel něco, co by mohl použít jako zbraň – byl tam jen kus dlouhé černé látky.

Ale co...

Zamotal se do ní a zakryl si i obličej. Poté vyskočil z úkrytu.

Tuareg švihl mečem – a pak ho spustil k zemi.

Jameson se snažil klopit oči – to jediné mu bylo ze zahalené tváře vidět – k zemi a pomalu se vzdaloval k zadnímu východu z místnosti. Uslyšel majitele obchodu, jak Tuaregovi něco vysvětluje. Zachytil přitom arabské slovo pro ženu. Uchechtl se. Obchodníkovi došlo, co má v plánu.

Tuareg se však nenechal balamutit dlouho. Odstrčil majitele obchodu a vyrazil k Jamesonovi. Ten odhodil látku, do níž byl zamotaný – málem přes ni klopýtl – a zamířil zadním vchodem z krámků do spleti úzkých tmavých chodbiček.

Když před sebou konečně uviděl světlo, trochu se mu ulevilo. Vzápětí vběhl na terasu, pod níž se nacházela soustava vzájemně propojených dvorů sevřených vysokými budovami. Na okolních plochých střeších se sušily stovky nabarvených kůží, dva metry pod Jamesonem pak byla spousta kamenných kádí plných nejrůznějších barviv, v nichž dělníci máčeli další. To nejhorší však byla neuvěřitelná směsice pachů, která se tu vznášela a nutila ho ke zvracení.

Došlo mu, že se ocitl ve slepé uličce. Tiše zaklel a otočil se – tváří v tvář Tuaregoví, který blokoval jedinou cestu odsud. I když mu neviděl do tváře, tušil, že se směje.

Jameson pomalu ustupoval k zídce, lemující terasu.

Mysli, Jamesone – jak z toho ven?

Kousek od něj, pět metrů napravo, byla další terasa. Stálo na ní několik turistů, kteří pozorovali ruch tam dole. Tu vzdálenost by skokem nepřekonal. Zbyla tedy jediná možnost.

Prudce se otočil a přehoupl se přes zídku. Podařilo se mu přistát na nohách, i přesto byl na okamžik otřesený. Když se vzpamatoval, rychle vyrazil jediným směrem, jímž mohl – mezi kamenné kádě s barvami.

Do cesty se mu postavil dělník, který balancoval mezi káděmi se džberý s vodou. Jameson se kolem něj rychle prosmýkl a muž měl co dělat, aby neupadl. „Sorry, vole,“ křikl za ním Jameson a pokračoval dál.

Muži na něj křičeli, ale jeho to nezajímalo.

Na okamžik se otočil a spatřil Tuarega, který už byl také dole a hnal se za ním. Jeden z dělníků ho chtěl zastavit, ale Tuareg ho srazil do kádě.

Jameson přiskočil jednu z nich, ale při dopadu neudržel rovnováhu a uklouzl. Včas se zastavil, ale i tak si ponořil nohu do páchnoucí žluté tekutiny. Rychle ji vytáhl a pokračoval, tentokráte – pokud to tedy vůbec šlo – trochu opatrněji.

Jako když hraju panáka...

Přeskakoval z jedné kádě na druhou. A pak na opačné straně dvora spatřil pootevřená železná vrata, sevřená dvěma domy – východ z koželužen. Ve stejném okamžiku za sebou uslyšel vysoký výkřik.

Dovolil si ohlédnutí. Tuareg právě neudržel rovnováhu a skončil v indigově zbarvené břečce, kde se chvíli cachtal mezi kůžemi. Chtěl vylézt, ale znovu sklouzl.

Jameson se neubránil úsměvu. Tuaregové ze všeho nejraději nosili oblečení a šátky obarvené indigem, které pouštělo a nechávalo na jejich kůži modrý odstín.

Užij si to, hochu.

Nechal Tuarega za zády, překonal několik posledních kádí – a potom se mu v kapse znovu rozvibroval mobil. Pohled na displej mu řekl, že volá Denis.

Tak ted' už to asi budu muset vzít, napadlo ho.

Maroko, region Fès-Boulemane, Fès, Fès El Bali, okolí Kissaria Serrajine

29. dubna, současnost, 16.18

Alyson pozorovala Denise, který korzoval kavárnou ode zdi ke zdi, a snažila se potlačit úzkost, již cítila od okamžiku, co je v obchodě s koberci přepadli ti muži. Byla velice podobná strachu, který zažívala v dětství, když se její otec vracel z nočního tahu, aby ji i její matku zbil jako tolikrát předtím. Rychle ty myšlenky zahнала.

„Já toho hajzla zabiju!“ vrčel Denis. „Zmlátím ho do klubíčka jako...“

„Denisi! Jsou tady lidé!“ Kývla k podmračenému kavárníkovi, drhnoucím už nejméně dvě minuty jednu sklenici, a k několika zbylým hostům – většina jich totiž už díky Denisovu výstupu prchla.

Tohle místo nebyla žádná pětihvězdičková hotelová restaurace, ale největší díra, kterou kdy viděla – kovové stolky byly oprýskané, židle rozbité a obrazy ze šedesátých let visely na zdech snad jen zázrakem –, ale i tak by se neměli snižovat na úroveň zdejších obvyklých návštěvníků.

„Prostě...“, vyjel Denis, ale když spatřil Alysonin ztrápený výraz, ztichl. „Pokusím se ho nezabít, zlato. Slibuju.“ Povzdechl si. „Přemýšlela jsi, proč si pořád říká Jameson? Vůbec mi to nedává smysl.“

Pokrčila rameny. Byly to dva roky, co se s Erikem seznámili. Tehdy ještě ona a Denis pracovali pro *New Horizon* a doprovázeli expedici doktorky Jennifer Donovanové do *Ciudad Perdida*, Ztra-

ceného města, dávného indiánského osídlení, nacházejícího se na srázných úbočích kolumbijského masivu Sierra Nevada de Santa Marta. Tehdy si myslela, že půjde o běžné natáčení, ale události, které se tam staly, jí změnily život. A nejen jí. Eric tehdy pracoval pro jednoho z místních drogových bossů a k jejich expedici se přidal vlastně náhodou, když byl okolnostmi donucený vydávat se za místního dělníka. Až později zjistili, že si pamatuje pouze posledních pět let života, a když se mu při setkání s jeho otcem, jehož po celou dobu věznila *guerilla* RESM, konečně vrátila paměť, zjistil svou pravou totožnost – že se nejmenuje Jameson, ale Eric Rogers, že pochází z anglického Durhamu a vystudoval historii a archeologii v Cambridge.

„Třeba se mu zdál jeho starý život všední, a tak rád vzpomíná na to, co dělal v Kolumbii,“ poznamenala.

Denis zavrtěl hlavou. „Myslel jsem si, že se s tím vším jen těžko vyrovnává. Slyšel jsem dokonce, že několik měsíců navštěvoval psychiatra. Ale po tom, co nám provedl, si myslím, že budeš mít pravdu.“

„Toho psychiatra by potřeboval i teď,“ neodpustila si jízlivou poznámku. „Zcela chápu, že se s ním Jennifer nakonec rozešla. Vztah s někým tak nevyrovnaným, jako je on, neměl budoucnost.“

„Fakt se ona rozešla s ním? Mně říkal, že to bylo naopak.“

„Zeptám se tě už poněkolikáté: vážně si myslíš, že mu můžeš věřit?“

„Ne.“

Všechno zlé je k něčemu dobré. Alespoň příště nebude tak naivní, napadlo Alyson. Většina lidí vás chce jen zneužít pro své vlastní cíle a nemyslí to s vámi vůbec dobře – to ji už dávno naučil život. Ale Denis to stále nechápal.

Tak trochu jeho neotřesitelnou dobrosrdečnost obdivovala. Ale zároveň ho před ní varovala. On však nechtěl poslouchat.

Podíval se na hodinky a vztekle zavrčel.

Alyson si povzdechla. Eric si dával pěkně načas. Byla to hodina, co se mu Denis konečně dovolal. Nebo lépe řečeno, kdy se to Eric uvolil vzít. Ani nenechal Denise domluvit a dohodl si s nimi

schůzku na bezpečném místě – jímž podle jeho mínění byla tahle zapadlá kavárna.

Zaslechla Denise, jak se prudce nadechl.

Vzhledla a zjistila, že do kavárny vešel Eric. Nejenom že byl bosý a jednu nohu měl upatlanou od žluté barvy, ale táhl s sebou i nějakého otrhaného kluka, který vypadal vyděšeně a hladově.

To se teď dal na charitu a stará se o sirotky? Nějak jí to k němu nepasovalo.

Eric vykouzčil úsměv od ucha k uchu – to uměl velice dobře. „Á, Denisi... Alyson...“

Jako by se nic nestalo.

Denis se také usmál – a když k němu Eric přišel, věnoval mu pravý hák zespodu do čelisti. Eric odlétl mezi stoly a rozplácl se na zemi.

Nejdřív vyjekla Alyson. Pak kavárník. Vzápětí se pakovali poslední hosté. A i chlapec, který s Erikem přišel, vzal do zaječích.

Denis si založil ruce na prsou a usmíval se.

Alyson ho chtěla napomenout. Ale koneckonců... Nejraději by Erikovi také jednu vrazila.

Nebo spíš dvě...

Za minutu se Eric začal konečně hrabat na nohy. Zapotácel se, rukama si držel obličej. „Ty vole...“, vyjekl. „Víš, kolik mě ta plastika stála? Makali na ní nejlepší chirurgové z Kolumbie.“

Alyson si povzdechla. Eric nikdy neztrácel smysl pro humor.

„Tak teď si můžeme promluvit...“, začal Denis.

Eric vystřelil z předklonu a věnoval mu ránu do obličeje. Bylo to tak nečekané, že si Alyson uvědomila až po chvíli, co se vlastně stalo.

Denis se odpotácel vzad a zastavil se o pult.

Eric se ušklíbl a mnul si čelist. „Jo, teďka si můžeme promluvit.“

Denis vycenil zkrvavené zuby. „Tohle jsi neměl dělat, Jamesone...“

Čtěl se po něm vrhnout, ale to už se mezi ně postavila Alyson. „No tak, nechte toho! Jste snad malí kluci?!“

Setkala se pohledem s Denisem. *Opravdu se tak chováte*, naznačila mu. *A já jsem vyděšená. Moc mi to nepomáhá.*

Denis si povzdechl a pohlédl na Erika. „Mír?“

Eric přikývl.

„Fajn – a teď mi vysvětli, co se to tady, do prdele, děje?! Cos vlastně provedl a o co jde těm chlapům?“

„Na to bychom se měli posadit.“ Eric se spokojeně rozhlédl po kavárně. „Tohle místo zbožňuju.“ Mrkl na vyděšeného kavárníka, který stále nevěděl, zda má zavolat policii, anebo obsluhovat hosty. „*Atay deeyal nanaa, minfadlik*,“ blýskl se Eric znalostí arabské fráze a vyběhl ven. O dvě minuty později byl zpátky – s tím otrhaným chlapcem, který se vyděšeně rozhlížel po kavárně. Nejspíš se nechtěl připlést do další rvačky.

„Kdo to je?“ zeptala se Alyson.

Eric do chlapce šťouchl. „Pozdrav!“

Kluk se plaše usmál. „*Bonjour*.“

„Nazdar!“ zavrčel Denis.

„To je Hassan,“ představil ho konečně Eric. „Dostal jsem se do jistých problémů stejně jako vy a on mi zachránil kejhák.“

Denis se otočil na Hassana. „Tos neměl dělat.“

„Žertuje,“ vysvětlil Eric vyděšenému chlapci. Pak mrkl na Denise. „Anebo ne, kámo?“

Denis neodpověděl.

Alyson se pousmála. Eric si zasloužil pěkně podusit. Ukázala na chlapce. „Proč jsi ho s sebou přivedl?“

Eric se ošil – jako vždy, když ho oslovila jeho pravým jménem. „Nevím – asi z vděčnosti. Navíc mě napadlo, že byste ho mohli... No nějak...“

„To si děláš prdel!“ vyjel Denis. „Jestli mu chceš dát peníze, dej mu je sám...“

„Měl jsem jistý výdaje,“ vykrucoval se Eric. „Navíc si myslím, že nám Hassan může být ještě dost užitečnej. Vysvětlím vám to.“

„Na to tady celou dobu čekáme.“

Eric se rozvalil na židli a pokynul chlapci, aby si přisedl. „Chcete tu kratší, anebo raději tu delší verzi?“

„Zkus tu střední,“ zavrčela Alyson a posadila se. Už ji to začínalo unavovat. Navíc cítila počínající migrénu.

Bude to ještě dlouhý den, napadlo ji.

Pak začal Eric vyprávět.

„Víte, kdo jsou to Garamantové?“

Denis, který si našťavaně třel bradu, propálil Jamesona očima. „Garaco?“

„Takže nevíte. Je to starověká civilizace, která se kolem prvního tisíciletí před naším letopočtem vynořila v libyjském regionu Fezzán. Až do šedesátých let dvacátého století se mělo díky nepřesným popisům řeckých a římských historiků za to, že Garamantové byli divocí kočovníci a bydleli povětšinou ve stanech. Jenže pak archeologové našli velký město ve *wádí* Ajal, osmdesát mil dlouhý propadlině uprostřed pouště. Stálo na uměle vyvýšeném terénu, bylo obehnaný rozsáhlejšíma hradbama a v době jeho největší slávy v něm žilo pár tisíc duší. Vědci se ptali, kdo ho postavil, a nakonec se jejich pohled obrátil právě ke Garamantům...“

„Nechci tě rušit, Eriku,“ ozvala se Alyson. „Ale nechápu, co mají Garamantové společného s těmi muži, kteří na nás zaútočili.“

„Všechno – jen mě to nech doříct. Abych to shrnul, vědeckej pohled na Garamanty se za uplynulý desetiletí diametrálně změnil. Díky satelitnímu snímkování archeologové zjistili, že jsou ve Fezzánu pohřbený v písku desítky měst a stovky menších osad.

Postupně vyplynulo na povrch, že Garamantové ve své době tvořili vysoce vyspělou kulturu s vlastním psaným jazykem a rozsáhlejšíma znalostma metalurgie. V architektuře se často inspirovali kulturama, s nimiž byli ve styku. Svoje chrámy a hrobky odkoukali třeba od Egypťanů anebo Římanů. O jedinečnosti Garamantů svědčí i to, že se dokonale adaptovali na saharský klimatický podmínky. Pomocí důmyslného systému zavlažování pomocí *fo-gár* – podzemních tunelů, rozvádějících vodu z hlubinných ložisek – se jim podařilo kultivovat značnou část pouště a díky strategickému poloze svých sídel ovládali všechny cesty mezi pobřežím Středomořího, který posléze zabral Řím, a subsaharskou Afrikou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Srdce Sahary***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.